

POMSTA

E

SARA MIA VELINSKÁ

www.elist.sk

Autor:	© Sara Mia Velinská
Korektúra:	Mgr. Anetta Letková
Obálka:	© Zuzi Maat
Vydavateľstvo:	© Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Rok vydania:	2022, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch, alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického, či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-440-3

SARA MIA VELINSKÁ

POMSTA

Prológ

Adam Terik stál pri sklenenej stene vo svojej nadrozmernej kancelárii. So zaťatou čelusťou a s rukami v bočných vreckách oblekových nohavíc pozoroval život pod ním, náhliacich sa ľudí, zacyklených vo svojich stereotypoch. Z dvadsiateho siedmeho poschodia sa zdali smiešne malí a práve v tejto chvíli aj takí bezvýznamní, že mu ten pohľad začal prekážať. Musel od nich odvrátiť zrak. Radšej sa však zadíval do diaľky na opozeraný horizont, ako by sa mal obrátiť a vystaviť svojho advokáta vlastnému vzrastajúcemu hnevu.

„Je mi to ľúto, Adam,“ riekol potichu Ivan Tóth. Trpezlivo čakal na reakciu svojho klienta nielen preto, lebo bol jeho priateľom, ale najmä kvôli tragédii, ktorá ho privádzala do tejto prepychovej miestnosti. Spomenul si, že kedysi dávno ho tu zdržiavali ich príjemné dlhé debaty pri korenistom koňaku. Pred tromi rokmi ho však Adam prvýkrát požiadal o advokátske služby a odvtedy sa ich stretnutia stali priam skľučujúcimi. Z tejto miestnosti šiel už iba chlad, rovnako ako z jeho priateľa.

Adamov tichý hlboký hlas znepokojujúco preťal Ivanove myšlienky. „To je všetko?“

Advokát sa pomaly nadýchol. Žiadne slová útechy mu nenapadli, tak sa obmedzil na zopakovanie známych faktov. „V danom štádiu sa nedalo urobiť nič okrem námietky zaujatosti, a tá stojí vždy na hlinených nohách, to dobre vieš. Skúsili sme, nevyšlo to. Bolo jasné, že keď to dostal tento skorumpovaný senát, tak to jednoducho nemohlo dopadnúť dobre.“ Jeho priateľ nereagoval, tak sa postavil a s odhodlaním pokračoval: „Pozri, mohli by sme...“

„Ožratý hajzel si sadol za volant a zabil mi Sylviu aj syna,“ prerušil ho Adam náhle. Z mrazivo pokojného hlasu bolo cítiť, aká búrka sa v ňom odohráva. „A kvôli trom úplatným sudcom na najvyššom súde má len podmienený trest a teraz si váľa gule doma v obývačke!“

„Dostal aj zákaz vedenia motorového vozidla...“ opáčil Ivan, no opäť nestihol dopovedať. Adam sa k nemu náhle obrátil a z očí mu šla tá najhoršia kombinácia bolesti a hnevu, akú kedy videl.

„Vy právnici si zo mňa strieľate?!“ zaburácal hrdelným barytónom, ktorý ostro kontrastoval s puntičkársnym poriadkom v miestnosti. „To má byť trest pre niekoho, kto má dosť prachov, aby si mohol dovoliť osobného šoféra? To je akože čo? Vtipná

spravodlivosť?!”

Pri poslednej otázke Adam trpko zúžil oči. Sťažka vydýchol. Jednu ruku zľahka oprel o svoj bok a druhou si zakryl ústa v snahe ovládnuť emócie. Ivan si netrúfol reagovať. Ten výbuch zlosti mu pripomenul Adamovo zúfalstvo po Sylviinej smrti.

Bola v ôsmom mesiaci tehotenstva. Na posledné týždne pred pôrodom sa presťahovala do rodičovského domu, pretože Adama vtedy naplno zamestnával jeden z jeho väčších investičných projektov a nechcel, aby Sylvia trávila večery sama v jeho byte. Vracala sa tam len na víkendy. V ten osudný piatok večer nevydržala čakať, kým príde po ňu, a tak sa vybrala autom k nemu. Chcela ho prekvapiť, keď sa vráti z práce.

Ak by to vedel, nikdy by jej nedovolil, aby šoférovala vo vysokom štádiu tehotenstva. Prišiel by po ňu, hoci to bol iba kúsok cesty. Jedenásť kilometrov. Pár minút cesty autom. Opitý podnikateľ ignoroval červenú. Ani len nezačal brzdiť. On vyviazol s ľahkým otrasom mozgu. Sylvia podľahla zraneniam krátko po prevoze. Dieťa zomrelo o dva dni neskôr v nemocnici.

Ivanovi navždy utkvel v pamäti ten hrozný pohľad na jeho dovtedy vždy mocného, hrdého priateľa, zlomeného bolesťou. Na niekoľko týždňov zmizol. Keď sa nakoniec vrátil do života, všetci našli už iba tieň muža, ktorým Adam predtým býval. Uzavrel sa do seba a nikto u neho viac nezazrel žiadny prejav emócie. Ivan nikdy dovtedy nebol svedkom takej plastickej zmeny osobnosti. Adamov súkromný život sa obmedzil na nočný spánok a pravidelné športové aktivity. Všetok ostatný čas venoval práci. Ak bol vždy známy brilantným matematickým či ekonomickým myslením, po tejto udalosti sa z neho stal fantasticky výkonný stroj. Možno aj vďaka chladnokrvnosti dokázal robiť geniálne rozhodnutia veľmi výnosné pre biznis. A tak dôsledky toho nešťastia mali smutne pozitívny efekt pre Adamových obchodných partnerov.

Tým najbližším bol Dominik Ternavský. Ich spoločná finančná skupina, investujúca prevažne do energetiky, realít a informačných technológií, pôsobila už takmer po celom svete a bola v rozkve, čo bol vzhľadom na Adamovu agresivitu na finančnom trhu nepatrične poetický výraz. Dominik mal vo zvyku poznamenať, že jediný cit, ktorý jeho najlepšiemu priateľovi zostal, či sa dokonca znásobil, bol cit pre financie. Paradoxne sa však zdalo, že Adama viac ako konečný zisk bavia samotné obchody na kapitálovom trhu, na ktorom sa pohyboval s hravosťou a so zvláštnym uspokojením ako dieťa hrajúce monopoly.

Adam si rozviazal kravatu a podráždeným gestom ju prehodil cez operadlo svojho pracovného kresla. Rozopol si horné dva gombíky na košeli a rukávy vyhrnul až po lakte. Toto akési samooslobodzovanie mu pomáhalo dostať hnev pod kontrolu. Vopchal ruky späť do vreciek, a keď prehovoril, nasadil svoj typický stoický tón. „Ďakujem za všetko, Ivan, tvoje služby už nebudem potrebovať.“

Stretli sa im pohľady. Ivan mal v úmysle namietiť, no Adam ho miernym gestom zastavil. „Viem, že si urobil všetko, čo bolo v твоjich silách a veľmi si to vážim, ale táto justičná fraška je iba plytvaním твоjich schopností a mojich peňazí,“ vyhlásil unavené.

Ivan k nemu pristúpil bližšie. „Máš právo byť zatrpknutý. Pravdaže, to posledné rozhodnutie bolo kúpené, pretože ešte aj tej súdnej zapisovateľke muselo byť jasné, že Jakaba mal ísť natvrdo sedieť, lenže...“

Skeptický výraz jeho priateľa ho umlčal. „Možno by som sa dočkal spravodlivosti, ak by bol páchatelom nejaký nešťastník bez konexii a peňazí.“

„Dôkazom toho, že sa mylíš, je fakt, že ty máš jedno aj druhé, a nepomohlo ti to.“

„Ty dobre vieš, že som nevyužil svoj vplyv, lebo jeho vina bola nespochybniteľná a mal to byť rýchly proces. No ukázalo sa, že som dôverčivý debil, pokiaľ ide o našu justíciu. Je predajná ako zúfalá šlapka a konkrétne mne teraz ukázala prostredník.“

„Bohužiaľ, čierne ovce sa nájdu aj v justícii a je mi ľúto, že práve teraz si na ne natrafil. Ak by som ti mohol akokoľvek inak pomôcť, daj mi vedieť. Aj keď...“ Ivan sa zarazil a akosi porazený sa vybral ku konferenčnému stolíku.

„Aj keď čo?“

„Nič dôležité, musím ísť,“ snažil sa vyviaznuť z debaty, ukládajúc svoje dokumenty do aktovky. Keď podišiel k dverám, zistil, že Adam ho sleduje spýtavým pohľadom, ktorý nepripúšťal ďalšie odmietnutie. Hľadeli na seba a Ivan premýšľal, či je teraz vhodná chvíľa prezradiť, čo má už dlhší čas na srdci. Nakoniec opatrne podotkol. „Myslím si, že advokáti nie sú tí, ktorí ti uľavia od bolesti.“

Jeho priateľ sa otrávene uškrnul. „Postav sa do radu. Každý deň mi niekto odporučí rozhovor s Bohom alebo s cvokárom. S čím prídeš ty? Duchovný pobyt v Tibete, obžerstvo v Toskánsku, turistika v Nepále? Prekvap ma.“

„Žena,“ skúsil Ivan, no vyvolal len Adamov posmech.

„Ženy mám relatívne často a trestuhodne ma nudia. Vyčerpajú

sa pre prvý dojem a potom je to už dookola tá istá hystéria, akurát v rôznych obaloch.

„Veľmi dobre vieš, ako to myslím.“

„Neviem,“ odsekol netrpezlivo Adam a z tváre mu zmizlo pobavenie.

„Tvoj aktuálny prístup k ženám je pochopiteľný, no zjavne ti veľmi nepomáha.“

„Nepomáha mi ani tvoje amatérske psychologické táranie. Rozhodne ma však uráža.“ Adamov výraz stvrdol. Ivan sa rozhodol rešpektovať, že pre jeho priateľa je to stále príliš bolestná téma. Pamätal si, ako Sylviu miloval a ako dlho sa snažili o dieťa.

„A čo ti teda pomôže?“ spýtal sa zmierlivo, na čo sa Adam opäť otočil k oknu, lebo už nezniesol súcit, ktorý sa odzrkadľoval v advokátových očiach.

„Potrebujem spravodlivosť. Skutočnú. Tá súdna je odporne instantná a vysmieva sa mi.“

Ivan na okamih zaváhal, či správne pochopil. „Skutočnú spravodlivosť... znie to príliš gangstersky na môj vkus. Máš na mysli nejakú pomstu?“

„Nazvi to, ako chceš.“

Advokát neveriacky zdvihol obočie a pokúsil sa ešte zľahčiť priateľovo vyhlásenie praktickou poznámkou. „V tom prípade ťa musím informovať, že za zastupovanie obvineného si účtujem podstatne viac ako za poškodeného.“

Adam sa pomaly obrátil a zavrátil do neho ľadový pohľad. „Nebudem potrebovať tvoje služby, ale keď skončím s tým špinavcom, ktorý mi vzal to najdrahšie, on bude potrebovať Boha aj drahého terapeuta.“

I. ČASŤ

1.

Dusnú horúčavu júlového dňa vystriedala dlhoočakávaná, priam vymodlená búrka. Kvapky ako prerastené hrachy padali na predné sklo žltého Swifta, ktorý práve zaparkoval na parkovisku vedľa mestskej knižnice. Hana vypla motor, ale netrúfla si vystúpiť, lebo dážď práve dosahoval vrchol svojej intenzity. Pozrela na tmavosivé mračná, ktoré v priebehu pár minút zmenili deň na noc. Pokúšala sa odhadnúť, ako dlho ešte zostane uviaznutá vnútri. Netrzeplivo skontrolovala čas na mobile, ktorý sa v tom okamihu rozzvonil.

„Mami?“ ozvala sa takmer nadšene, spokojná, že mamin laskavý hlas vyplní jej čas.

„Kde si, Hani? Môžeš hovoriť?“

„Pri knižnici, čakám v aute, kým sa skončí búrka.“

„Zasa im nesieš knihy? Nepreháňaš to s tou dobročinnosťou, zlatinko? Ak by si si všetky tie knihy nechala, dokázala by si možno uživiť aj vlastný antikvariát,“ vyčítala jej nežne mama. Hana sa uškrnula pri pomyslení, že ak by videla ten zaprataný kufor, jej karhanie by nebolo také mierne.

„Neboj sa, antikvariát si otvorím na dôchodku, dovtedy ešte nejaké nazbieram,“ odvetila veselo.

„Nerozmyslela si si to s tou dovolenkou? Boli by sme radi, keby si šla s nami. Vieš, mohla by si mať vlastnú izbu a vôbec by si sa nám nemusela prispôsobovať. Ocko súhlasil, že by si si mohla zobrať aj Dariu...“ Mama zjavne vytiahla všetky zbrane.

Hana rázne zastavila prívál ďalších dobrých nápadov. „Mami, po prvé, Daria nie je domáce zvieratko, ktoré si môžem zobrať so sebou, ale zamestnaná osoba. Po druhé, mám dvadsaťtri rokov, takže je najvyšší čas skončiť so spoločnými dovolenkami s rodičmi. Vlastne už pred piatimi rokmi bolo neskoro.“

„Aj tak len od rána do večera čítaš knihy. Nie je jedno, či sú pri tom tvoji rodičia?“

„Vieš, možno práve keby ste tam neboli, nečítala by som na dovolenke knihy,“ podotkla opatrne, ale keď na opačnom konci linky zostalo ticho, nedokázala zadržať smiech.

„Dobre, pochopila som. Ja len... máš po štátniciach a pred sebou posledné študentské leto. Neponáhľaj sa do práce, už si ho,“ uzavrela mama, ale neodpustila si krátky smutný povzdych.

„Žiadny strach, presne to mám v pláne. V septembri sa chys-

tám na pracovné pohovory, dovtedy som ešte stále študentka. Prestáva pršať, tak letím, lebo mi zavrú knižnicu.“

Hana ukončila hovor a zamyslene sa usmiala. Dvojťždňový pobyt slamenej siroty v rodičovskom dome bez akýchkoľvek povinností a obmedzení bolo presne to, čo potrebovala. Po takýchto rozhovoroch s rodičmi, pri ktorých si hľadala únikové cesty z ich bezmedznej pozornosti, mala vždy výčitky svedomia. Bola milovanou princeznou, ktorú rodičia chránili pred svetom. Hana si to ani veľmi neuvedomovala, až do osudného piatkového večera, keď pri tragickej autonehode zavinenej jej otcom zomrela mladá tehotná žena.

Celé mesiace sa nedokázal nikto z rodiny spamätať zo šoku. Tragédiu bolo cítiť v každom rohu dovtedy pokojného domova. Najmä Hana sa nevedela odosobniť a otcovu vinu cítila bezmála ako vlastnú. Niekoľko týždňov po nehode nebola schopná komunikovať s ním a uzavrela sa do svojho zvláštneho smútku. Zvláštneho preto, lebo mala pocit, že naň nemá právo, že sa ním neprístojne vnucuje do okruhu trpiacich, hoci tam pre ňu nie je miesto. Párkrát sa odvážila navštíviť miesto odpočinku tej nebohej ženy a jej bábätko, aby ich poprosila o odpustenie, no zároveň sama nedokázala odpustiť svojmu otcovi. Denne písala kondolenčný list jej rodičom, aby ho vždy na konci dňa hodila do koša a ráno začala odznova. Žiadny nebol dosť dobrý. Nevedela sa zbaviť dojmu, že ich svojím žiaľom uráža. Nakoniec mama jeden list bez jej súhlasu poslala pozostalým prostredníctvom mestského úradu. Až po niekoľkých mesiacoch začala byť Hana schopná súcitiť s niekým, kto o jej súcit naozaj stál. S otcom.

Hrozilo mu väzenie a v jej dovtedy bezchybnom rodinnom hniezde sa zrazu všetko zmenilo. Otec bol jediný reálny mužský hrdina a neohroziteľná istota v jej živote, ktorého dovtedy nekriticky zbožňovala. Predstava, že bude možno roky vo väzení, bola ochromujúca. Rodičia i starší brat Erik sa dovedna snažili, aby sa Hany dotkla tá situácia čo najmenej, lenže ona veľmi citlivo vnímala každý mamin tichý povzdych či otcove podráždené reakcie na triviálne problémy. Ťaživú atmosféru zhoršovala aj skutočnosť, že v rodinnej stavebnej firme začala ubúdať klientelu kvôli otcovmu trestnému stíhaniu. A to otec, ktorý firmu vybudoval od podlahy, znášal asi najťažšie.

Peklo, ktoré trvalo tri roky, sa skončilo pred niekoľkými mesiacmi, keď krajský súd na základe pokynov najvyššieho súdu konečným rozsudkom uložil jej otcovi iba podmienený trest odňatia

slobody a zákaz vedenia motorového vozidla. V Hane však zostala živá spomienka, ktorá jej pripomínala, že už nikdy nebude nič ako predtým. Stále nájstojčivejšie si uvedomovala, že vôbec nie je pripravená prevziať zodpovednosť za vlastný život. Jej rodičia ju vždy dokázali ochrániť pred akýmkoľvek zlyhaním. Teraz už bola presvedčená, že práve tie omyly a zlyhania sú tým korením, vďaka ktorému si človek dokáže naozaj užiť zo života to cenné.

Potrebovala sa nadýchnuť a cítiť ozajstnú „dospelácku“ slobodu. A to bol dôvod vyfukovať Dariino číslo. Ako správny otrok svojho mobilného telefónu sa ozvala hneď po prvom zvonení.

„Anooo?“

„Čo by si povedala na all inclusive v štvorhviezdičke s mojimi rodičmi na Kréte?“ spýtala sa Hana provokatívne.

„Zbláznila si sa? Ne, ne, neee, moja, tieto prázdniny prežiješ inak ako doteraz,“ odbila ju Daria a vzápätí niečo zamrmlala svojmu kolegovi v kancelárii.

„Ty si ešte v robote... ruším ťa?“

„Som, ale už končím. Ideme s kolegom na squash. Ty?“

„Dnes mám rozlúčkovú krúžkovicu v Dropse a od zajtra ma čakajú dva sladké týždne bez rodičov, ktoré mienim preleňovať.“

„Veľmi správne! Hlavne sa zbav všetkých tých ťažkých kníh bez obrázkov, lebo na celé leto máš zákaz čítania. Budeme žiť!“ zvolala tak hlasno, ako jej to pracovný poriadok na okresnom súde dovoľoval.

Hana zagúľala očami. „Mám sa začať báť?“

„No takto, mojko. Tri roky si buď nariekala kvôli otcovmu prípadu, alebo si sa šprtala na skúšky. S otcom to dopadlo oveľa lepšie, ako sme vôbec mohli dúfať, a máš aj magisterský titul. Pravda je, že by som si zaslúžila rekreačný pobyt v Dubaji za to, že som to depresívne obdobie s tebou prežila. Na začiatok mi však úplne postačí, keď sa so mnou konečne poriadne opiješ a keď si na to vyberieme nejaký normálny podnik, nie Drops.“

„Čo je na ňom zlé?“

„Veď práve, že nič. Chodia tam deti a medzi deťmi ozajstného chlapa nestretnieš. To je pojmovo vylúčené.“

„Bez urážky, Dari, ale odkiaľ by si ty mohla vedieť, čo je ozajstný chlap?“

„Lebo lesbám pri pohľade na mužov nekrivia optiku hormóny, rozumieš?“ poučila ju rázne priateľka.

„Skôr mám dojem, že ti všetci jednoducho prekážajú...“

„To preto, lebo doteraz si mala úzkoprsých, nudných patrónov

bez štipky charizmy. A ty to vieš lepšie ako ja, keďže si im ani nedovolila, aby ťa pretiahli.“

Hana si len zložila čelo do dlane a rezignovane vydýchla. „Kto je pri tebe? Aby som vedela, pred kým sa mám prepadnúť od hanby...“

Daria sa vyznačovala občasným nedostatkom taktu a miery. Brillantne ich však vyvažovala údernými postrehmi. Hana našťasť považovala jej svojráznu povahu za osviežujúcu, dokonca aj vtedy, keď jej priateľka najprv hovorila a až potom premýšľala.

„Nikto. Iba Stanko, ale ten sa neráta.“

„Akože sa neráta?“

„Je neškodný. Trpezlivo ma čaká, aby som ho nabila v squashi. Ešte netuší, že ma nemôže poraziť, ak má kratšie nohy ako ja ruky,“ zašepkala s akýmsi zhovievavým pohrďaním.

„Už ti niekto povedal, že len ťažko raz môžeš byť dobrou sudkyňou, ak dokážeš o každom vysloviť hneď dva predsudky v jednej vete?“

„Nie sú to predsudky, ale závery založené na empirii,“ zdôraznila Daria. *„Musím ísť, zajtra sa stavím. A buď dnes slušná na tej brutálnej párty so spolužiakmi,“* zatiahla ironicky a ukončila hovor.

Hana vystúpila a pozrela sa na už takmer belasú oblohu. Keď otvorila maličký kufor auta plný starých kníh, na okamih ju premkol pocit, že sa končí jedna etapa jej života. A tá nová nebude vôbec jednoduchá, aj keď sa začína prázdninami.

2.

Hana stála v predsieni pred otvorenou skriňou. V snahe objaviť vhodnú kabelku nesústredene vyťahovala jednu za druhou, pretože jej myšlienky odbiehali k predcestovnému zhonu rodičov, ktorý sa prudko stupňoval. Hoci cestovali iba dvaja, vytvárali dojem, že doma je aspoň desať ľudí. Splašene pobehovali a vydávali rýchle pokyny a otázky skúpe na počet slov. Urobila veľmi dobre, keď sa vzdala účasti.

„Aká si krásna, miláčik!“ zvolala mama náhlivo, prechádzajúc cez chodbu do kuchyne.

„Dík, mami, ale pokiaľ ide o mňa, si tá najzaujatejšia osoba na svete,“ usmiala sa zhovievavo jej dcéra, keď objavila listovú kabelku, ktorá sa hodila k jej letnému škoricovému topu a sýtomodrým džinsom. Napchala do nej všetko podstatné a obula si sandálíky na vysokých podpätkoch. Smutne hodila očkom na baleríny. Pohodlie dnes musí ustúpiť dlhším nohám. Unikol jej tichý povzdych závesti voči vysokým devám, ktoré si nemusia trápiť nôžky na podpätkoch.

Hana bola štíhla, neveľmi vysoká a neraz sa jej stalo, že bez topánok na podpätkoch ju ľudia ani nebrali vážne, akoby bola dieťa. To isté platilo o jej tvári, ktorej dominovali veľké zelené oči s hustými dlhými mihalnicami, no jemné črty si musela zvýrazniť líčením, ak nechcela všade vyťahovať občianku. Jej ženské krivky boli viditeľné, no ako hovorievala, v malom vydaní. Pozrela do veľkého zrkadla a kriticky sa premerala. Dlhé objemné lokne vo farbe lesného medu si stiahla do voľného uzla. Pousmiala sa pri spomienke na Dariine slová. Ide sa... „deti“ v *Dropse* traste sa!

Drops bol jeden z tých nenápadných nočných podnikov, o ktorých sa všetci vo všeobecnosti vyjadrujú veľmi vlažne, a napriek tomu sú v isté dni v týždni vždy natrieskané na prasknutie. Marketingovo dobre zvládnutá poloha – len pár metrov od internátu – ho predurčovala na to, že počas pracovných dní boli návštevníkmi skoro výhradne študenti práva a medicíny.

Na poslednú krúžkovicu prišla väčšina spolužiakov. Ak Hana čakala nostalgické posedenie pri pive, nemohla sa viac mýliť. Celých päť rokov štúdia sa každý otrávene ponosoval na zoznam skladiieb, ktoré sa tu otrocky opakovali večer čo večer, ale dnes, na poslednom spoločnom výjazde, na ne celý krúžok tancoval s takým nadšením, akoby ich počuli prvýkrát. Alebo skôr posledný.

Odrhovačky sa spievali, až sa strácali hlasy, pohádaní sa stihli udobriť, namyslení sa zdali byť akýsi ľudskejší a priatelia spoločne plakali nad spomienkami aj nad neistou budúcnosťou. Všetci boli rovnako opití šťastím a lacným alkoholom a plní očakávaní, čo im teraz život prinesie.

Po dvoch hodinách sa už javilo rozumné zneutralizovať alkohol nealkom. Hana sa postavila a opatrným krokom sa začala predierať k baru. Ten sa doslova stratil z obzoru, kompletne pokrytý stojacími zákazníkmi. Musela dlho čakať, kým jej vychudnutý strhaný barman konečne venoval pozornosť.

„Čo to bude?“ spýtal sa bez zbytočných zdvorilostí.

„Prosím si neperlivú vodu,“ odpovedala rýchlo, aby s ňou nestratil očný kontakt.

Tvár sa mu skrivila podráždením. „Nemáme. Došla.“

„Z vodovodu vám však tečie voda, nie?“

„Toto je bar, slečna. Keď chcete vodu z vodovodu, choďte na toalety,“ odsekol a obrátil sa k niekomu, kto sa len pred chvíľkou postavil na miesto vedľa nej. „Čo si želáte?“ spýtal sa úplne iným tónom, obohateným o rešpekt. Hana zo samého pobúrenia onemela. Keď otvorila ústa s úmyslom ohraďiť sa, vďaka reakcii osloveného zákazníka onemela druhýkrát.

„Jednu perlivú vodu pre mňa a jednu neperlivú pre slečnu. Ak nemáte, tak vodu z vodovodu.“

Okamžite vyhládala očami toho, komu patril nezvyčajne mužný, hrdelný barytón. Bol mladý, ale už dávno nie študent. To pochopila ihneď. Tmavosivým priliehavým tričkom a čiernymi džínami dobre zapadol medzi študentov, avšak jeho hmatateľná charizma nemohla patriť niekomu, kto spoznáva svet zatiaľ iba z kníh. Siahala mu sotva po pleciah, takže ak sa chcela pozrieť na jeho tvár, musela zakloniť hlavu.

Barman naštvane otvoril malú fľašu minerálky a do jedného pohára nabral vodu z kohútika. Objednávku položil na bar. Vyčítavo na neho zazrela a potom preniesla pozornosť na muža vedľa seba.

Bol už pootočený k nej, opieral sa lakťom o pult. Skúmal ju pár krásnych mandľových očí čiernohnedej, priam ónyxovej farby. Z toho intenzívneho, inteligentného pohľadu zmeravela. Hladko oholená tvár mala príťažlivé ostré rysy, akoby vytesané z kameňa. Dokonca aj v tejto pivnici pod umelým osvetlením bolo zjavné, že jeho pokožka má bronzový nádych. Husté tmavohnedé vlasy mal ostrihané nakrátko, ale nie priveľmi, takže sa mu mierne vlnili.

Žiadny gél, žiadny trendový strih. Klasika, no neodolateľná. Tento muž zjavne limitoval čas pred zrkadlom na umývanie zubov a holenie. A predsa... nedokázala od neho odtrhnúť zrak. Asi príliš dlho, lebo plné, mužné pery sa mu zvlhli do úškrnu, aby odhalili rovné biele zuby. To ju okamžite prebralo z úžasu a rýchlo odvrátila tvár. Konečne si odpila z tej „vybojovanej“ vody. Keď na neho opäť pozrela, najľahostajnejšie, ako vedela, predniesla: „Ďakujem za vodu.“

Neodpovedal, len nepatrne prikývol. Otáčala sa na odchod, ale niečo v jeho ľahko pobavenom výraze ju presvedčilo, že práve toto očakáva. Jej vyplašený útek. Preto posmelená kolektívnou rozjařenou náladou a alkoholom dostala momentálny impulz uzemniť to jeho mužné kúzlo. Hoci aj zdôraznením, že sa nachádza na jej teritóriu.

„Nikdy som ťa tu ešte nevidela. Prvýkrát v *Dropse*?“

V nasledujúcej sekunde si zhrozene zaželala, aby ju zhltna zem. Nie, nemohla predsa vysloviť tie najzúfalejšie slová, ktorými ju v tomto podniku oslovovali tucty pripitých študentov, za čo si od nej vždy vyslúžili iba zhovievavý úsmev. Presne taký jej teraz venoval on.

„Ja som ťa ešte *nikdy nikde* nevidel. Prvýkrát na Zemi?“ Vecným tónom dvakrát podčiarkol ten ohlušujúci sarkazmus.

V tom momente vytriezvela. Zaumienila si, že toto nebude ten dojem, ktorý si dnes večer odnesie domov tento model, teleportovaný z titulnej stránky lesklého časopisu.

Zoširoka sa usmiala. „Jeden nula pre teba.“

„Dva nula. Zohnal som ti neperlivú vodu.“ Na jeho tvári sa zrazu objavil ozajstný úsmev, úplne iný ako ten prvý, a Hane sa na okamih zastavil dych. Musela uhnúť pohľadom, aby mohla opäť nabráť vzduch. „Ako sa voláš?“ spýtal sa vzápätí.

Zaváhala, šokovaná tým, akú nepochopiteľnú reakciu v nej vyvolala taká prostá otázka vyslovená jeho stíšeným hlasom. Nikdy sa jej žiadny takto nedotkol. Bol zmyselný, podfarbený skutočným záujmom. Ten hlboký zvuk, vychádzajúci mu odniekiaľ z hrude, jej zabrnel až v podbrušku. Zacítila jemné pulzujúce teplo na intímnom mieste. Pôvodný úmysel odbiť ho, pokiaľ možno inteligentne, zabila táto nečakaná, zradná odpoveď jej tela.

„Hana,“ vydýchla nečujne.

Chvíľu sa bez slova pretláčali pohľadmi a ona si zrazu bola istá, že treba jednoducho a včas utiecť. Áno, presne to treba urobiť. Nechcela poznať jeho meno, rovnako ako múdry človek nechce

vedieť nebezpečné zaklínadlo.

„Kde máš ochrancu, Hana?“ opýtal sa nečakane, akoby vycítil jej narastajúce obavy.

„Ochrancu?“

„Čakám, kedy sa tu niekto objaví a jednu mi vrazí alebo ťa aspoň unesie.“ Obzrel sa ilustračne okolo seba. Lahostajne mykla plecom. „Ak nikto neprichádza, tak možno preto, lebo v tebe nevidí hrozbu.“

„A možno vie, že to *ty* si hrozbou pre mňa.“

Podľa rýchlosti odpovede a stoického tónu sa zdalo, že sa ho jej malé podpichnutie ani minimálne nedotklo. Zjavne mal prebytok sebavedomia. Nečudo. Dennodenné objavovanie tejto tváre v kúpeľňovom zrkadle by „poznačilo“ každého. Zato jej tuhla krv v žilách pri tom, ako na ňu hľadel. Bolo v tom niečo bezočivé a ju náhle premkol iracionálny strach, že vie o nej viac, ako by mal.

„V akom zmysle?“

„Zle skrývaná nevinnosť v okúzľujúcom diele... nemyslím, že som už videl niečo podobné. Mój alarm hlási najvyšší stupeň nebezpečenstva.“

Čo prosím?

Čo *on* mohol vedieť o jej nevinnosti? Mohol len triať naslepo. Lenže triať pridobre. V očiach sa mu mihol akýsi zvláštny hlad. Srdce sa jej roztrepotalo ako krídla lapeného vtáčaťa alebo skôr prerastenej vrany a ona si nebola istá, či ešte stále zo strachu. Skôr nie, lebo pri ňom človek zvyčajne necíti ten neprístopne silnejúci tep v lone.

„Prečo nepočúvaš svoj alarm?“

Pery sa mu zvlhli. „Nevzdám sa dobrovoľne výhľadu na vzácny úkaz. Chcem si ho predĺžovať. Najlepšie donekonečna.“

„Si drzý a mne sa to nepáči,“ vyhrkla a vzápäti si uvedomila, že skôr odpovedá na svoje pocity ako na jeho poznámku.

„A mne sa ohromne páči, ako sa ti to nepáči.“ Dobre sa bavil a vôbec to neskrýval.

Prečo mala náhle pocit, že od jej odpovedí závisí zvyšok jej života? Ach, áno, na dnes večer končí s alkoholom. Obnažuje jej patetickú stránku. Chcela odísť, no údy jej vypovedali poslušnosť, akoby do nich jeho blízkosť vlievala paralyzujúcu látku.

Pomaly sa nadýchla. „V tom prípade som mala utiecť ja. Už pred dvoma minútami.“ Skúsila vyznieť prikro. Odpovedal po krátkom smiechu, udržiavajúc očný kontakt. „Lenže to by bola obrovská škoda. Na tom sa asi zhodneme, však?“

Nevedela sa rozhodnúť, či je očarujúci, alebo iba drzý. Opäť začala hrať hudba a v nej sa to neznáme napätie ešte zintenzívnilo. Znenazdajky sa zjavila rozjarená spolužiačka a ťahala ju na tanečný parket s nejakým veselým pokrikom. Hana ju ani poriadne nevnímala, hypnotizovaná jeho očami. Lenže on sa zrazu bez slova obrátil k baru. Spracovala nelogické sklamanie a skryla sa v skupine šialene tancujúcich spolužiakov. Podchvíľou zabiehala očami k baru, no už ho nenašla. Neobjavil sa ani ďalšiu hodinu a ona začala pochybovať, či nebol iba výplodom jej jemne pripitej fantázie. Keď sa miestnosťou rozľahli notoricky známe tóny *Černých andělů* od skupiny Lucie, uvidela ho.

Stál opretý ramenom o neďaleký stĺp s rukami prekríženými na hrudi. V snahe lepšie počuť sa mierne nakláňal k mladému, živo gestikulujúcemu mužovi. Takmer nebadateľne prikyvoval. Odhalila sa jeho atletická postava vybavená štíhlym svalstvom, pochádzajúcim určite z aktívneho športu, nie z posilňovne. Dávalo jeho statnej figúre pevnosť a istú noblesu. Všimla si jeho širokú hrud' a spletenie svalov na ramenách, nepatrne napínajúce látku rukávov. Oči jej samy sklzli na úzke boky a neobvykle dlhé štíhle nohy, na ktorých sa aj pod džinsami zreteľne črtali svaly. Zahanbene sa prinútila odvrátiť pohľad. Začala podozrievať zachrípnutý hlas Davida Kollera a tie surové, gotické tóny za to, že jej pripadal hádam ešte úchvatnejší ako pri bare. Nevedela odolať. Znova sa na neho zadívala a narazila na jeho pohľad.

Bol zamyslený, nepristojne pátravý, akoby sa snažil odhaliť všetky jej tajomstvá. Chcela odvrátiť zrak, ale nedovolil jej to. Teraz si už bola istá, že v tých ónyxových očiach je magnet. Alebo ju ten prekliaty alkohol už definitívne ovládol. Roztriasli sa jej ruky, zhrozene na ne pozrela. Schovala ich pod stôl a dlane vložila jednu do druhej. Prestala vnímať rozhovory okolo seba, cítiac jeho pozornosť. Náhle nevedela dostať pod kontrolu svoj dych ani horúčavu, ktorá sa jej z podbrúšia rýchlo rozširovala do celého tela. Nutne sa potrebovala nadýchnuť čerstvého vzduchu. Rozlúčka s priateľmi sa neobišla bez slz, no pokúsila sa ju urýchliť. Vybehla hore schodmi ako o život. Vonku prešla popri SBS a mrkla na pristené taxiky. Na okamih bojovala s myšlienkou rovno si do jedného sadnúť. Prijemný chladivý nočný vánok jej však prinášal akúsi úľavu, a tak si ako rozumná študentka zvolila nie taký rýchly, zato lacnejší variant. Vytukala číslo taxislužby. Svieži ženský hlas na druhom konci linky jej oznámil, že taxík sa dostaví do desiatich minút. Keď vložila mobil do kabelky, práve prechádzali

okolo štyria podgurážení študenti, ktorých si pred chvíľou všimla pri vedľajšom stole. Niektorí začali vyslovovať typické neprístojné komplimenty na jej adresu. Našťastie ich to zakrátko prestalo baviť a nastúpili do pristaveného auta.

„Prečo čakáš na taxík sama?“

Vylakane sa obzrela. Úľava bola fuč.

„Kde sú všetci tvoji zábavní kamoši?“ Zo slova „zábavní“ sršala neklamná irónia.

Ten znepokojivo výstavný exemplár muža sa k nej približoval. Naprázdno prehltla. Vrátila zrak pred seba na cestu a snažila sa znieť neprístupne. „Nepotrebujem strážnu službu. Ak ma neobťažujú neznámi muži, je tu celkom bezpečne.“

Prikývol. „Budem sa tváriť, že som to nepochopil a počkám tu s tebou, kým nepride taxík. Bez slova, ak chceš,“ navrhol pokojne a tiež sa zahľadel na cestu. Naozaj sa odmlčal, to však nijako nezmiernilo účinok jeho prítomnosti. Jemný krč, ktorý jej stiahol telo, zrýchlil pulz v žilách a rozdivel údery v hrudi, bol v istom zmysle príjemne omamný. Avšak zároveň príliš cudzí, aby nemohla mať z neho strach. Nevydržala ani minútu.

„Prečo si za mnou prišiel? O čo ti ide?“ V jej hlase rezonovali nefalšované obavy. Obrátil sa k nej a dospelácky pohoršene pokrútil hlavou. „Na tých výrastkov, ktorí ťa tu pred chvíľou naozaj obťažovali, si nebola taká ostrá.“

„Lebo som sa ich nebála, opilecké reči ma nemôžu vystrašiť.“

„Aha. A mňa sa prečo bojíš?“

Pri zachytení jeho sklamaného tónu sa zháčila. „Nepoznám ťa. Nevieš, čo odo mňa chceš.“

Zdalo sa, že jej úprimnosť mu vzala jeho inak neotrasiteľný pokoj. Pomaly a viditeľne sa mu zdvihol hrudník. Prebehol zrakom po okolí, akoby hľadal správnu odpoveď. Následne k nej pristúpil úplne blízko a odhodlane sa na ňu zadíval.

„Volám sa Adam Levent. Bývam v Bratislave, som informatik. Mám čistý register trestov. Nie som ženatý ani inak zadáný, nemám deti ani dlhy, a pokiaľ mi je známe, ani žiadnu nákazlivú chorobu. Nefajčím, nie som alkoholik ani narkoman, ani v žiadnej ich abstinujúcej fáze. Dovolím si tvrdiť, že nie som násilník ani iný psychopat.“ Usmial sa. „Musíš uznať, že na začiatok to znie veľmi sľubne.“

Spôsob, akým tie sebaironizujúce vety vyslovil, Hanu prekvapil. Napriek ich posmešnému tónu niesli akýsi láskavý prísľub, ktorý sa teraz okolo nich vznášal. Pozeral sa na ňu intenzívne ako

nikto doteraz. A bol veľmi blízko. Ak by sa postavila na špičky, dotkla by sa nosom jeho brady. Jej už i tak dosť skúšané zmysly omamovala svieža vôňa citrusu a cédra. Okamžite vedela, že jej zostane navždy spojená s ním. Cítila sa zvlášťne cudzo, akoby jej telo začalo ožívať, vypovedávalo jej poslušnosť v túžbe dotknúť sa ho.

Našťastie kúsok od nich zastavilo auto, na ktorom sa vzápätí stiahlo okno.

„Slečna Hana?“ Taxikárov hlas prerušil ten krátky čarovný okamih.

Zažmurkala a oči sklopila k jeho hrudi. „Dobrá noc, Adam,“ povedala nečujne. Odstúpila od neho.

„Hana...“

Rýchlo otvorila dvere na taxiku. Náhle ju chytil za lakeť a jemne pootočil k sebe. Druhou rukou zadržal dvere a sklonil sa k nej. Tie nástojčivé pohyby vôbec nezodpovedali jeho vyrovnanému hlasu. „Chcem ťa ešte vidieť.“

Hana mu vyplašene pozrela do očí. „Pusť ma.“ Mala zniet rázne, ale vyznela skôr zúfalo. Prestal sa jej dotýkať, dvere však nepustil.

„Prosím, dovoľ mi to. Aspoň raz. Prídem kamkoľvek,“ rozprával potichu a naliehavo. Otvorila ústa a on akoby vycítil, že príde odmietnutie, dodal: „Budem sa len pozerieť. Sľubujem.“

V tej chvíli netušila, či to bolo úprimným tónom, alebo neznámou, intenzívnou fyzickou túžbou, ktorá nad ňou prevzala kontrolu. No nakoniec bezmyšlienkovito odvetila: „V pondelok o tretej budem v mestskej knižnici. Počkaj vo vestibule.“

„Ďakujem. Budem tam.“

Rýchlo nastúpila do auta a on pribuchol dvere. Mechanicky zamrmrla adresu a roztrasenými rukami zovrela kabelku. Ešte stále cítila na líci jeho mentolový dych a na pokožke teplý, jemný dotyk. Oprela si hlavu o sedadlo a privrela oči. Bol taký „intenzívny“. Naháňal strach.

Prečo sa ho teda tak veľmi túžila dotknúť?